

de Sportwereld

NUMMER 10

JANUARI 1999

BREED & STOER

Mathieu Cordang breekt alle records*

door Theo Stevens

'Het zweet der goden', de boeiende studie van Benjo Maso over de historie van de wielrennerij, maakt slechts in een paar regels melding van het Limburgse toptalent Mathieu Cordang (1869-1942). Bij andere schrijvers over de wielersport blijft hij zelfs helemaal buiten het beeld. Jammer, want over deze kleurrijke sportman, bevriend met Jaap Eden en ooit in één adem met hem genoemd, valt het nodige te melden. In de legendarische tijd vóór 1900 waren de superlatieven niet van de lucht en zelfs een eeuw na zijn optreden is hij nog niet vergeten. Zo kent de gemeente Almere een 'Cordangpad' en gaf sportjournalist Jean Nelissen hem onlangs nog een ereplaats in het klassement van de Top-100 der Nederlandse wielrenners. Maar de vraag blijft: wie was Mathieu Cordang?

Johannes Mathieu werd op 6 december 1869 in Blerick geboren als zoon van een schipper en van een moeder die een graanhandel annex café dreef. De jonge Mathieu trok al vroeg naar zee en bracht het tot hofmeester op de Holland-Amerika-Lijn en de lijn Vlissingen-Queensborough. In zijn vrije tijd fietste hij, zij het op een rijwiel met massieve banden. Tijdens een verblijf in Middelburg kreeg hij echter een moderne 'machine' met luchtbanden te

leen, waarmee hij zijn eerste officiële wedstrijd reed en ... won. Cordang gaf het zeemansleven op om zich, inmiddels 24 jaar oud en gehuwd, geheel

op de wielersport toe te leggen. Met veel succes, zoals hierna zal blijken, terwijl zijn overwinningen omgeven zijn door anecdotes.

De eerste nationale overwinning behaalde Cordang op 18 juni 1894 in de race Amsterdam-Arnhem-Amsterdam, waarin hij het op moest nemen tegen de vermaarde Witteveen. Cordang won de wedstrijd met 12 minuten voorsprong en ontving uit handen van de jonge koningin Wilhelmina de eremedaille. Dat jaar leverde hem ook de overwinning op in de wedstrijd Rotterdam-Utrecht-Rotterdam. Er werd met gangmaking gereden, maar Cordang ging zo snel dat hij zijn mannen moest lossen. Een open brug over de Keulse Vaart kostte hem bijna de zege, maar een roeier was bereid hem over te zetten en de achtervolgers hadden het nakijken. In 1895 opende Cordang het seizoen met een rit tegen de trein Maastricht-Roermond. Hij had met vrienden gewed dat hij de trein kloep zou geven en inderdaad: na de pers op het Roermondse station te woord te hebben gestaan, verscheen tenslotte de trein. In hetzelfde jaar werd hij in Keulen wereldkampioen bij de amateurs over 100 kilometer en won hij ook de wegwedstrijd Leiden-Utrecht-Leiden. Dat laatste gebeurde onder merkwaardige omstandigheden, want enige kilometers voor de finish

N I E U W S B R I E F

kreeg hij een lekke band, die hem de kans op de overwinning leek te ontnemen. Cordang zag onder het publiek echter iemand met een tandem en vroeg deze te leen. Zo reed hij op een zware tweepersonsfiets de race uit en won. Maar de grootste triomfen moesten nog komen. In het jaar 1896 maakte Cordang de overstap naar de professionals en in die klasse was hij eveneens erg succesvol. Gesponsord door grote merken reed hij nu ook in buitenlandse koersen, zoals de monsterrit Bordeaux-Parijs, waarin hij als vijfde binnenkwam. Een jaar later werd hij in deze race tweede, achter de befaamde Rivierre en bereikte hij in Parijs-Roubaix eveneens een tweede plaats, nu achter Maurice Garin, de man die in 1903 de Tour de France op zijn naam zou schrijven. Hoogtepunt in Cordangs wielercarrière was ongetwijfeld de geslaagde poging om het 24 uurs-record achter levende gangmaking op de baan van het Londense Crystal Palace te verbeteren. Dat gebeurde op 15 en 16 september 1897 en Cordang legde

toen een afstand van 991.651 meter af, waarmee hij het bestaande record van de Fransman Huret met 81 kilometer verbeterde. En passant maakte hij de 1000 kilometer vol, waarvoor hij 24 uur 12 minuten en 21 seconden nodig had. Het Engelse publiek was laaiend enthousiast en ook de huldiging in Rotterdam was grandioos. Georganiseerd door een aantal plaatselijke wielclubs, waaronder zijn eigen T.H.O.R. ('Tot Heil Onze Ribbekast'), liep de bijeenkomst uit op een triomftocht, door het Rotterdams Nieuwsblad als volgt samengevat: '...het enthousiasme dat Vrijdagavond ter eere van een beroemd geworden sportsman, die den sportoer van Nederland in die vreemde zoo hoog heeft weten te houden, aan den dag is gelegd, zal moeite hebben zijn wederga in de annalen der sport te vinden'. Het enthousiasme begon chauvinistische trekjes te vertonen, zoals ook blijkt uit een artikel in De Kampioen, het blad van de ANWB. Zelfs in Afrika, zo meldde het

tijdschrift met enige trots, was het nieuws van de prestaties van Cordang doorgedrongen en in Algiers reden de straatjongens hun rondjes onder zijn naam. Cordang liet een en ander gelaten over zich heen komen; volgens het blad bleef hij 'een eenvoudig, allerwelwillendst jong-mensch, van een breede stoere echt-Hollandsche zelfbewustheid'. Na nog vele successen stopte hij zijn wieleroopbaan, geheel volgens plan, in 1900. Met het verdiende geld begon hij een autohandel en garagebedrijf, waarmee hij een goed bestaan opbouwde.

** Dit is een verkorte versie van een bredere studie; ik bedank de heer Mathieu Cordang uit Swalmen - kleinzoon van de renner - voor de verstrekte informatie.*

KINO NURMI

Sporthistorie in Finland

Door Jacques H.A. van Rossum

Een koude, zonnige namiddag eind november 1998 in de hoofdstad van Finland. Even een korte onderbreking van een congres over de kunsten, georganiseerd door de 'European League of Institutes of the Arts'. Mijn bijdrage over een onderzoek bij de dans heb ik achter de rug. Dus even tijd om de benen te strekken voor een beetje sportgeschiedenis. Op loopafstand van de congresaccommodatie bleek zich het Olympisch Stadion van de Spelen van 1952 te bevinden.

De toren van dit stadion is 72 meter hoog en biedt een fantastisch uitzicht. Ik ben de enige bezoeker en zie niet alleen de stad Helsinki, aan drie kanten omringd door het water van de Baltische zee, maar heb ook

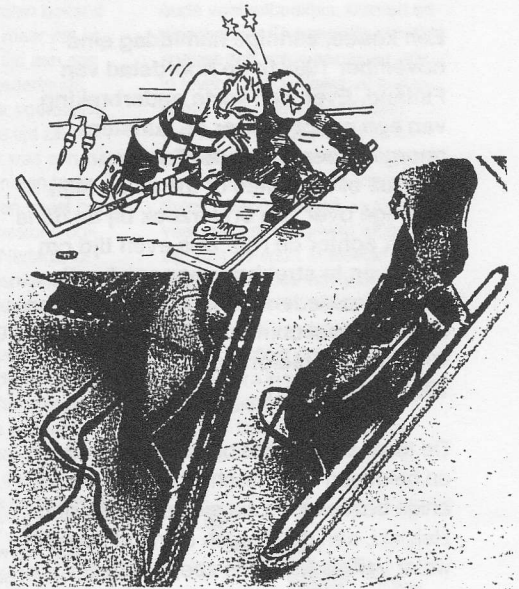
uitstekend zicht op de harde werkers die in het stadion bezig zijn de tribunes sneeuwvrij te maken. Het grasveld is verwarmd en afgedekt met zwart zeil - woensdag komt PSV op bezoek bij HJK voor een Champions League wedstrijd... Bij de oprijlaan tot het stadion staan twee beelden, van twee Finse sporthelden: de ene is Paavo Nurmi, de ander Lasse Viren. Logisch, gezien hun prestaties op de lange-afstandsnummers tijdens de Olympische Spelen van hun tijd. Nurmi ('The Phantom Fin') won gouden medailles in 1920 (Antwerpen), 1924 (Parijs) en 1928 (Amsterdam) op 5 en 10 km. Ook Viren blonk uit op deze afstanden en behaalde zijn vier gouden medailles op de Spelen van 1972 (München) en 1976 (Montreal) op zowel de 5 als 10 kilometer. De sporter Nurmi wordt beschouwd als 'one of the greatest sports legends of all time' (volgens een aan hem gewijde brochure) en staat bekend als 'The King of Runners': hij won volgens in totaal 9 gouden en 3 zilveren medailles in allerlei loopnummers op drie opeenvolgende Olympische Spelen en was houder van 22 officiële wereldrecords in de periode 1921 - 1931. Nurmi bleef zeer populair in eigen land tot lang na zijn succesvolle sportloopbaan: hij droeg in 1952 de fakkel het stadion in en ontstak het Olympisch vuur. Daarover hoeft je gelukkig niet te staan mijmeren in de vrieskou van een november-namiddag in Helsinki. Het enthousiasme van het publiek bij de opening van de Olympische Spelen in Helsinki is allemaal nog in zwart-wit beelden beschikbaar - het wordt getoond na een simpele druk op de knop in 'Kino Nurmi'. Het 'Olympiastadion' huisvest namelijk ook het Finse sportmuseum. Ook daar was ik de enige bezoeker. Jammer, want een Fin zou me hebben kunnen helpen met de vele Finse teksten, met name bij de 15 sportfragmenten die in de 'Kino Nurmi' gekozen kunnen worden. Natuurlijk kun je daar ook, als achtergrond bij Nurmi's sportieve prestaties, ons eigen stadion zien, dat van Amsterdam, in de staat waarin het binnenkort

weer te zien zal zijn. En natuurlijk zie je er een vitrine met speren, een van de atletiekonderdelen waarop Finnen traditioneel opvallende prestaties leveren. En vitrines met winterse sportattributen, nodig voor sporten als slalom, afdaling, schansspringen, crosscountry, skiën en ijshockey. Er hangen pakken, helmen, medailles, er staan bekers en allerlei andere memorabilia, alles keurig voorzien van een kaartje waarop in drie talen vermeld wordt in welke context dit voorwerp geplaatst moet worden. Een schaats van een Finse kampioen uit de twintiger jaren is dan even betekenisvol als de boot van een succesvolle dubbeltwee. Het leek me een mooie collectie, die smaakvol tentoongesteld is in vitrines verspreid over meerdere zaaltjes.

LITMANEN: KNOP 8

Vanuit het sportmuseum is ook toegang tot een (niet al te grote) bibliotheekruimte. Voor het grote publiek is verder bij de uitgang een winkeltje met allerlei 'leuke' koopjes, van foto's van de Spelen van 1952 tot en met de bekende kledingstukken, al dan niet voorzien van aantrekkelijke opschriften. Hoewel een museum natuurlijk in eerste instantie iets 'doet' met sportgeschiedenis, wordt in Helsinki de dag van gisteren kennelijk ook al als geschiedenis beleefd. Naast het 'race-pak' waarin Mika Hakkinen z'n eerste Grand Prix in de Formule 1 won (1997; Jerez), was in de vitrine de helm te zien waarmee hij nog maar enkele maanden geleden (september 1998, Nürburgring) wereldkampioen werd. Dus ook de tegenwoordige sporthelden krijgen hun plaats in het Finse sportmuseum. De ijshockeyer Teemu Selänne speelt in de Amerikaanse professionele ijshockeycom-petitie (de NHL) bij de 'Mighty Ducks' van Anaheim. Hij staat daar bekend als 'The Finnish Flame'. Zo'n held heeft zijn eigen vitrine, met (natuurlijk) het shirt met rugnummer 8, en de foto van januari 1998, toen hij als eerste Europese speler werd uitgeroepen tot 'Most Valuable Player of the NHL All-Star Game'. Er is nog

een andere sporter die een eigen vitrine heeft gekregen: Jari Litmanen. In 'Kino Nurmi' kun je een groot aantal doelpunten van hem terugzien (kies hiervoor knop 8) - in Ajax-tenue. Natuurlijk hangt zijn Ajaxshirt (seizoen 1997- 1998) met rugnummer 10 en met handtekening, ook in die vitrine. De helden van toen en die van vandaag, broederlijk verenigd in een omgeving die passend is - ik heb me sinds dat bezoek aan het sportmuseum steeds weer afgevraagd of het nou toch niet mogelijk kunnen zijn om in ons opgeknapte Olympisch Stadion een Nederlands sportmuseum onder te brengen. Niet dat ik iets tegen Lelystad heb (waar nu het Nederlands Sportmuseum is gehuisvest), maar zo'n stadion in de oorspronkelijke staat van 1928, zou toch een uitgelezen plaats zijn om herinneringen op te halen en iets te 'doen' met de Nederlandse sportgeschiedenis. Want om nou in de Nederlandse regen voor de entree van het stadion te gaan mijmeren over de successen van toen en de sportprestaties die sindsdien al dan niet in 'ons' stadion zijn behaald. Helsinki heeft me aan het denken gezet. Verdient dit voorbeeld wellicht toch navolging?

BOEKEN

C.J. en L. Stolk, B.V.C. 95 jaar oud, 1903 - 1998 (Inkspot BV, Bloemendaal 1998); 93 blz. ISBN 90-73304-61-X, f 41. Te bestellen bij de BVC Reünisten Vereniging te Badhoevedorp.

De Bataviasche Voetbal Club (BVC) bestaat nog steeds! Opgericht in 1903 vierde deze eerbiedwaardige grijsaard onlangs het negentiende lustrum. De BVC was één der eerste voetbalclubs in Indië en heeft in latere tijden ook afdelingen voor hockey, korfbal en atletiek gehad. Uiteraard is deze club niet meer actief als sportvereniging, het is nu een reünistenvereniging die in Nederland (maar ook met afdelingen buiten Europa) de herinnering aan tempo doeleveend levend probeert te houden. En dat is ook de bedoeling van dit gelegenheidswerk.

Met enorm veel clubliefde is het materiaal bijeengegaaard. Is het in Nederland soms al bedroevend gesteld met archieven van sportclubs, in Indië (en uiteraard in het huidige Indonesië) is de situatie ronduit beroerd. Een wereldoorlog met concentratiekampen, daarna een strijd om onafhankelijkheid, een overhaast vertrek, het slopende klimaat en weinig zorg voor de papieren erfenis hebben er alle toe bijgedragen dat er van de sportgeschiedenis van Indië weinig materiaal is overgebleven. Daarom valt deze gelegenheidsuitgave toe te juichen. De sfeer waarin het boek is geschreven legt uiteraard beperkingen op. Geen ingewikkelde verhalen over raciale tegenstellingen, geen woord over de koloniale sociale structuur, geen evaluatie van sport als maatschappelijk fenomeen. Maar dit alles hoeft geen gemis te zijn, als

je dat van tevoren beseft. Het boek is bezaaid met foto's waaruit je extra informatie kunt halen. Let maar eens op de samenstelling van de diverse voetbalteams, probeer eens te achterhalen hoeveel blanken, hoeveel Indo's, hoeveel Chinezen er in één team samenspeelden. BVC is één van de weinige sportclubs die vanaf het begin Indo's (de gemengde bevolking) toeliet. Andere clubs kenden zo'n open politiek niet. In de statuten van oude sportverenigingen stond weliswaar niet met zoveel woorden dat de clubs op een bepaalde bevolkingsgroep mikten, behalve in het geval van de Chinese clubs. Maar al snel toen voetbal populair was geworden richtte de lokale bevolking eigen clubs op en in de jaren dertig ook een eigen overkoepelende organisatie, met een eigen competitie.

Het level-playing-field mocht dan wel bij de BVC doorgedrongen zijn, in zekere mate ook bij enkele andere voetbalclubs, maar beslist niet bij andere sporten. Haaks daarop staat de deelname van het voetbalelftal van Nederlands-Indië aan het WK in 1938 in Frankrijk! (Zou een Triviantvraag kunnen zijn die zelfs de meest doorgewinterde sporthistorici in Nederland fout zouden beantwoorden.) Het team werd weliswaar in de eerste ronde door Hongarije uitgeschakeld, maar het curieuze is dat in dat Indische elftal alleen getinte mensen meespeelden! Nederlanders die overzee woonden waren blijkbaar niet uitverkoren of, wat waarschijnlijker is, beschouwden zich meer als Nederlander dan als inwoner van Indië. Voetbal bereikte de archipel in 1894 toen Engelsen in Soerabaja het eerste elftal formeerden. Die stad kunnen we zien als de bakermat van de moderne sport in Indië. Niet alleen voetbal ontstond daar, maar ook hockey, roeien en zeilen. Helaas is van de Soerabajase sportclubs vrijwel niets

overgebleven. Van de Bataviasche clubs is meer. Ondanks de hierboven aangestipte tekortkomingen heb ik dit boek met veel plezier gelezen. Juist omdat het zo'n witte raaf is. Sinds Jan Feith in 1940 het werk Sport in Indië publiceerde is er, afgezien van een enkel artikel in de Waandersreeks over Indonesië, vrijwel niets over sport in de koloniën geschreven. Volgens mij kan er wel een proefschrift inzitten. Daarbij zijn de mensen van de BVC een eerste bron van informatie en gezien de leeftijd van BVC is snelheid geboden. Een cadeautje voor het eeuwfeest? (Nico van Horn)

Fred van Slogteren, Karaktermens Peter Post. Een wielerven (De Arbeiderspers, Amsterdam/Antwerpen 1998); 258 blz.

Zijn vader vond wielrenners nietsnutten die niet werkten en had het liefst gezien dat zijn zoon slager zou zijn geworden net als hijzelf. Maar Peter Post (Amsterdam, 1933) wilde niets liever dan fietsen en zette zijn zin door. Die beslissing zou hem geen windeieren leggen. In zijn twintigjarige loopbaan als actief wielrenner had Post succes op de weg (onder andere als winnaar van Parijs-Roubaix in 1964), maar vooral op de baan. Met 65 overwinningen in zesdaagsewedstrijden verwierf hij zich de bijnaam Keizer van de Zesdaagse.

Nadat een ernstige valpartij hem in 1972 had gedwongen te stoppen met koersen ging Post in zaken en werd hij (mede) eigenaar van een bowlingcentrum annex kippenrestaurant. Maar het bloed kroop waar het niet gaan kon en Post begon aan een nieuwe carrière in de wielersport. Ditmaal als manager en ploegleider van TI-Raleigh en later Panasonic. Met renners als Zoetemelk, Raas, Kneteman,

Kuiper en Lubberding werd hij een van de meest succesvolle ploegleiders van zijn tijd. In de jaren negentig werden de resultaten minder en in 1994 ging de inmiddels bemiddeld geraakte inwoner van Amstelveen gedwongen met pensioen. Post slaagde er niet in, wat zijn voormalige pupil maar latere rivaal Jan Raas wel lukte, een kapitaalcrachtige sponsor te vinden voor een nieuwe ploeg. Journalist Fred van Slogteren heeft het leven van Post voornamelijk gereconstrueerd op grond van gesprekken met familieleden en andere betrokkenen (Post zelf werkte niet mee). Het boek geeft veel feiten en anekdotes, aan analyse wordt minder gedaan. Ook heeft de auteur de neiging om de successen van Post sterk te benadrukken en is er voor tegenlagen (zoals zijn mislukking als Tourrenner, conflicten met coureurs als Rooks en Theunisse en zijn echtscheiding) veel minder aandacht. Hierdoor krijgt het leven van Post onnodig legendarische proporties. Toch is het een bij vlagen meeslepende biografie, waarin vooral de jeugdjaren mooi geportretteerd worden. (Wilfred van Buuren)

Matty Verkamman, Henri van der Steen, Chris van Nijntzen, Relikwieën van Oranje 1940-1964 (Thomas Rap, Amsterdam 1998) prijs: f 29,95

Deze uitgave in de serie van de Nederlandse Sportbibliotheek van Thomas Rap is een vervolg op een eerder verschenen deel, dat de periode tot 1940 besloeg. De auteurs beschrijven hierin de handel en wandel van 25 Nederlandse internationals. De selectie van de voetballers lijkt tamelijk willekeurig. Voor zover mijn kennis reikt, lijken de grote namen voor het merendeel wel vertegenwoordigd te zijn:

Abe Lenstra, Faas Wilkes, Kees Rijvers, Bram Appel en Frans de Munck, om meteen maar de allerbekendsten te noemen, zijn er allen bij. Maar waarom staan spelers als Rinus Israël en Piet Keizer in dit rijtje? Hebben zij hun gloriejaren niet pas na 1964 beleefd? Dan had Willem van Hanegem bijvoorbeeld ook in dit rijtje gepast. Maar goed, bij dit soort boeken zullen evenals bij ranglijsten de keuzes altijd discutabel zijn. De portretten zijn echter interessant, vol met wetenswaardigheden en vlot geschreven. Zeker de lezers onder ons die de jaren 1940-1964 niet van al te nabij hebben meegemaakt, komen ongetwijfeld verschillende nieuwe gegevens tegen. Over de specifieke trainings- en wedstrijdbesprekingen door Karel Lotsy op het VUC-terrein in Den Haag zullen de meeste onder ons waarschijnlijk al wel eens wat gelezen hebben (zie vooral Joris van den Bergh's 'Mysterieuze krachten in de sport'). Ook de beroemde 'watersnoodwedstrijd' van 1953 (Nederland-Frankrijk, de belangrijke aanzet tot invoering van betaald voetbal in Nederland) zal velen bekend in de oren klinken, maar dat er bijvoorbeeld in die tijd aan een selectie voor het Nederlands Elftal heel wat meer voorafging dan in onze huidige tijd zal niet iedereen weten. Er was een keuzecommissie en een technische commissie en naast het Nederlands Elftal bestond ook nog de Algemene Nederlandse Voetbal Vereniging 'De Zwaluwen', het Nederlands B-elftal, het Voorlopig Nederlands Elftal en het Bondselftal. De echte toppers werden direct voor het Nederlands Elftal geselecteerd, maar de iets mindere goden moesten vaak deze hele selectieprocedure doorlopen alvorens zij met de grote jongens mochten meedoen. Zonder discussie wordt Abe Lenstra als grootste Nederlandse voetballer uit deze tijd gezien.

'Us Abe' lag echter nogal eens overhoop met de heren van de keuze- en technische commissie, die hem vaak voor de positie van buitenspeler selecteerdén in plaats van de door hem zo geliefde binnenspeler-positie. Zelf zei Lenstra hier het volgende over: 'Anderen bedanken voor buitenplaatsen omdat zij daar zo weinig te doen krijgen. Ik deed het daarentegen op grond van de ervaring, opgedaan in de Oranjetruï, dat het spel op de vleugels me niet ligt. Ik voel me daar als een kat in een vreemd pakhuis. Daar komt nog dit bij: ik weet voor mezelf veel meer waard te zijn als binnenspeler. Op deze plaats kan ik intensiever deelnemen aan het positieospel. Mag ik het mede daarom een fout achten van Keuze- en Technische Commissies als zij mij aan het lijntje willen houden? Zou Johnny van 't Schip begin jaren '90 deze woorden ook gelezen hebben? Het aardige van de portretten is dat de spelers zelf veelvuldig aan het woord komen. De auteurs hebben daartoe goed gebruik gemaakt van citaten uit oude voetbalboekjes, kranten en tijdschriften. En natuurlijk zijn de spelers zelf ook, voor zover nog in leven, geïnterviewd. Al met al vormt 'Relikwieën van Oranje' een welkome aanvulling op de andere reeds verschenen delen uit de Nederlandse Sportbibliotheek. Wat mij betreft zouden veel meer delen gewijid mogen zijn aan de sport in vroeger jaren. Prestaties van sporters als Rik Smits en de roeiers van de Holland Acht (onderwerp van andere recente delen) liggen nog veel te vers in het geheugen om nu al uitgebreid beschreven te worden. Daar is later nog tijd genoeg voor. (Petter-Jan Mol)

SPORTIMONIUM

Sinds kort heeft stichting de Sportwereld banden aangeknoopt met een Belgische equivalent, te weten Sportimonium. Dit is een sport- en spelhistorisch tijdschrift, dat een "verderzetting" is van de Nieuwsbrief van de Vlaamse Volkssport Centrale. Het tijdschrift heeft zeer nauwe banden met deze Centrale, de universiteit en het sportmuseum van Leuven. Centraal in Sportimonium staan de Vlaamse volksporten, maar ook meer algemene sporthistorische nieuwsberichten en achtergrondartikelen komen aan bod. Geïnteresseerden kunnen zich melden bij het redactie-adres: Sportimonium, Tervuursevest 101, 3001 Leuven of via e-mail: sportmuseum @ flok.kuleuven.ac.be

AJAX-DOCUMENTAIRE

Regisseur Roel van Dalen en producent IDTV werken aan een documentaire over Ajax. De film moet in 2000, als Ajax 100 jaar bestaat, uitkomen. Niet alleen het eerste elftal zal aan bod komen, maar ook vele andere aspecten van Ajax' kleurrijke geschiedenis. Het Ajax-bestuur staat welwillend tegenover de plannen, maar wil wel een vinger aan de pols houden om het imago van de club te bewaken.

SHPES-CONGRES

Van 14 tot en met 19 juli zal in Boedapest het 6e congres van de 'International Society for the History of Physical Education and Sport' (ISHPES) georganiseerd worden. Het hoofdthema van het congres luidt: Sport en Politiek. Meer informatie kunt u opvragen bij 'De Sportwereld' of rechtstreeks bij het organisatiecomité via e-mailadres: Szikora @ mte. hupe.hu

Vijf vragen aan... Bab van Breenen

*woonplaats: Lelystad
opleiding: Grafische School
beroep: fotograaf*

1. WAT WAS UW EERSTE CONTACT MET DE SPORTGESCHIEDENIS?

Door te reageren op een oproep om donateur te worden van stichting De Sportwereld.

2. WAT IS UW EIGEN BIJDRAGE AAN HET

SPORTHISTORISCH ONDERZOEK?

Ik heb zelf in eigen beheer een aantal boekjes gemaakt en in beperkte oplage verkocht.

3. WAT ZIJN DE BESTE SPORTHISTORISCHE BOEKEN DIE U GELEZEN HEBT?

'Te midden der kampioenen' van Joris van de Bergh en 'Neerlands Voetbalglorie' van Ad van Emmenes.

4. WAT VINDT U BELANGRIJKE TE BESTUDEREN

THEMA'S OP SPORTHISTORISCH GEBIED?

De verschuiving van sportbeoefenaren van teamsport naar meer individuele sporten.

5. HOE ZIET U DE TOEKOMST VOOR DE SPORTGESCHIEDENIS?

Sport neemt een steeds grotere plaats in bij de mensen, het is een vorm van leven geworden omdat de mensen steeds meer vrije tijd krijgen (vroeger werkten we 50 uur per week). Wel ben ik bang dat 'geld' de over hand gaat krijgen in de sport en dat is zeker geen goede zaak. Gelukkig is de belangstelling naar wat er vroeger op sportgebied gebeurde steeds groter geworden, dus zal sportgeschiedenis steeds belangrijker worden.

REDACTIONEEL

De Sportwereld, nieuwsbrief van Stichting de Sportwereld, geeft informatie over activiteiten van de Stichting. Daarnaast bevat de nieuwsbrief artikelen interviews, boekbesprekingen en ander nieuws over de geschiedenis en achtergronden van de sport. Stichting de Sportwereld stelt zich ten doel: het bevorderen en uitvoeren van onderzoek naar de geschiedenis en achtergronden van de sport. Zij tracht dit doel te bereiken door het organiseren van bijeenkomsten (lezingen, studiedagen en werkgroepen), door het vervaardigen van publicaties (nieuwsbrieven en boeken) en door het leggen van contacten tussen beoefenaars van en geïnteresseerden in de geschiedenis en achtergronden van de sport.

HET BESTUUR VAN STICHTING DE SPORTWERELD

bestaat uit:

Pieter Breuker,
Wilfred van Buuren
(secretaris),
Nico van Horn,
Peter-Jan Mol
(penningmeester),
Susan Smit,
Theo Stevens,
Oscar Steens (voorzitter)
Sjoerd van Tiel.

AJAX-FEYENOORD LIVE!

Op woensdag 13 januari organiseert stichting de Sportwereld een bijeenkomst met als thema Ajax en Feyenoord tijdens de Tweede Wereldoorlog. Oud-Ajaciëd Joop Stoffelen en Ted Heesakker (zoon van L.A. Heesakker, die vijftig jaar hoofdredacteur van De Feyenoorder was) vertellen onder meer over de bezettingstijd en de verhoudingen tussen beide aartsrivalen. Radio Noord-Holland zal van deze unieke tweespraak opnamen maken. **Datum: woensdag 13 januari. Plaats: Universiteit van Amsterdam, PC Hoofthuis, Spuistraat. Aanvang: 19.30 uur. Toegang: f 5,- (studenten en donateurs van Stichting De Sportwereld f 2,50).**

186 KEER SPORT...

In een recent artikel in NRC Handelsblad verwees de schrijfster en passant naar het feit dat in het huidige 'groene boekje', de officiële woordenlijst van de Nederlandse taal, 186 samenstellingen van het woord 'sport' voorkomen.

Of dat veel is? In een uitgave van 1987 - de ongewijzigde herdruk uit 1954 - komen 29 van dit soort woorden voor. Vastgesteld kan worden dat er sprake is van 6 maal zoveel samenstellingen in een periode van ruim 40 jaar. De maatschappelijke betekenis van sport wordt door deze uitbreiding in het taalgebruik wel duidelijk.

DE SPORTWERELD NU 10X PER JAAR!

HET VOLGENDE NUMMER VAN DE
SPORTWERELD (11) VERSCHIJNT
OP 6 FEBRUARI

COLOFON

De Sportwereld is een uitgave van Stichting de Sportwereld.

Redactie: Wilfred van Buuren, Peter-Jan Mol, Susan Smit, Oscar Steens en Sjoerd van Tiel. Redactieadres: Stichting de Sportwereld, Postbus 11781, 1001 GT Amsterdam. Telefoon: 020-6928903. Abonnementen: de Sportwereld verschijnt tien keer per jaar. De Nieuwsbrief is alleen beschikbaar voor abonnees en medewerkers van Stichting de Sportwereld. Contributie per jaar: abonnees en medewerkers f 30,- studenten f 25,- instellingen f 40,-. U kunt abonnee of medewerker worden door uw contributie over te maken via bank of giro: ABN-AMRO rekening 62.01.45.323 t.n.v. Stichting de Sportwereld, Amsterdam. Overname uit deze uitgave is toegestaan met toestemming van de redactie.

**SURF NAAR DE WEBSITE VAN STICHTING DE SPORTWERELD:
[HTTP://MEMBERS.XOOM.COM/SPORTWERELD](http://members.xoom.com/sportwereld)**